

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 619/2022-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného Dentons Europe CS LLP, organizačná zložka, Bottova 2A, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Tost/16/2022 z 21. júla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. októbra 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základných práv podľa čl. 49 a čl. 50 ods. 6 ústavy a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu v konaní o návrhu na povolenie obnovy trestného konania, ktoré žiada zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

II.

2. V dvoch trestných konaniach boli riešené skutky, ktorých podstata vplynula z toho, že obchodnej spoločnosti bol rozhodnutím Kriminálneho úradu finančnej správy (ďalej „KÚFS“) zablokovaný majetok. V trestných konaniach bolo zistené, že sťažovateľ a páchatel [REDAKOVANÉ] obaja v tom čase príslušníci SIS, požiadali o stretnutie riaditeľa KÚFS so žiadosťou o pomoc so zablokovaným majetkom. Ten im za peniaze pomoc prisľúbil. Sťažovateľ následne zorganizoval stretnutie s riaditeľom KÚFS, kde však [REDAKOVANÉ] nevedel vysvetliť podstatu problému. Ďalšieho stretnutia sa preto zúčastnil nielen [REDAKOVANÉ] a konateľ obchodnej spoločnosti, ale aj páchatel [REDAKOVANÉ] a príslušníci KÚFS, ktorí vysvetlili spôsob zrušenia blokácie majetku. [REDAKOVANÉ] následne kontaktoval konateľa obchodnej spoločnosti a sprostredkoval mu stretnutie s [REDAKOVANÉ], ktorý konateľovi obchodnej spoločnosti uviedol, že problém s blokáciou majetku vyrieši za 400 000 eur. Konateľ obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] oznámil, že s tým súhlasí a následne [REDAKOVANÉ] odovzdal

200 000 eur, čo páchatel' [REDAKOVANÉ] oznámil sťažovateľovi s tým, že keď sa všetko podarí zrealizovať, dostane sťažovateľ 50 000 eur. Sťažovateľ s tým súhlasil.

3. Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „trestný súd“) z 27. mája 2021 bola schválená sťažovateľom a prokurátorom uzavretá dohoda o vine a treste, podľa ktorej bol sťažovateľ uznaný vinným za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona (v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba si dal sľúbiť úplatok) a pri sadzbe trestu odňatia slobody od troch do ôsmich rokov mu bol uložený trest odňatia slobody na tri roky s podmienočným odkladom na skúšobnú dobu päť rokov a peňažný trest 14 000 eur.

4. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 23. marca 2022 po zrušení rozsudku trestného súdu z 21. októbra 2021 boli [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] uznaní vinnými za prečin nepriamej korupcie v spolupáchatel'stve podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona (priamo pre seba žiadali a prijali úplatok za to, že budú pôsobiť na výkon právomoci inej osoby) a pri sadzbe trestu odňatia slobody do troch rokov im bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody jednému 22 a druhému 20 mesiacov a peňažný trest jednému 20 000 a druhému 16 000 eur.

5. Sťažovateľ sa návrhom domáhal obnovy konania, ktoré bolo skočené rozsudkom trestného súdu z 27. mája 2021, čo odôvodnil tým, že na základe rozsudku najvyššieho súdu z 23. marca 2022 je pravdepodobné, že vyšli najavo skutočnosti a boli vykonané dôkazy, ktorými sa preukázalo, že jeho skutok nie je zločinom prijímania úplatku, ale prečinom nepriamej korupcie a tieto skutočnosti neboli v jeho pôvodnom konaní predmetom dokazovania alebo neboli skúmané do takej hĺbky ako v následnom konaní proti ďalším dvom páchatel'om.

6. Trestný súd návrh sťažovateľa uznesením z 1. júna 2022 zamietol. Skonštatoval, že sťažovateľ riadne uzavrel dohodu o vine a treste. Následne porovnal dôkazy vykonané v konaní vedenom proti sťažovateľovi a v konaní vedenom proti [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a zistil, že v oboch konaniach boli vykonané dôkazy, z ktorých vyplynuli rovnaké skutočnosti a sťažovateľ nepredložil žiadnu novú skutočnosť v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Trestný súd uviedol, že novou skutočnosťou nie je rozhodnutie týkajúce sa ďalších dvoch páchatel'ov, a v tejto súvislosti poukázal na § 394 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku, podľa ktorého novou skutočnosťou môže byť len rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva. Ďalej poukázal na to, že v konaní o obnovu konania nemožno preskúmať vecnú správnosť rozsudku a dôvodom obnovy trestného konania môžu byť len nové skutočnosti a dôkazy. K argumentu sťažovateľa o miernejších trestoch [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] trestný súd zvýraznil, že ide o nepodmienečné tresty. Trestný súd vyjadril pochopenie pre argument sťažovateľa, že k princípom právneho štátu patrí predvídateľnosť súdnych rozhodnutí, no dodal, že rovnakou hodnotou je aj právna istota, ktorá v jeho prípade bola dosiahnutá právoplatnosťou rozhodnutia. Trestný súd uzavrel, že odlišné právne posúdenie z iného konania nie je dôvodom na obnovu trestného konania.

7. Proti rozhodnutiu trestného súdu podal sťažovateľ sťažnosť. Trval na tom, že neskoršie rozhodnutie je novou skutočnosťou a trestný súd tento pojem vyložil reštriktívne, keďže skutočnosť nemusí byť len faktická, ale aj právna, tak ako tomu je podľa § 394 ods. 4 Trestného poriadku. Uznanie zhodu skutkových východísk s tým, že v konaniach bol rozdiel len v právnom posúdení. Podľa sťažovateľa, ak by prokurátor a súd vedeli o právnom posúdení z neskoršieho rozsudku, nemohli by či už uzavrieť alebo schváliť dohodu obsahujúcu nesprávne právne posúdenie.

K nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí uviedol, že nad všetkými princípmi trestného práva je princíp žiaden trestný čin a žiaden trest bez zákona. Sťažovateľ dodal, ak by bol jeho skutok posúdený ako v druhom konaní, mohol by mu byť uložený miernejší trest.

8. Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením najvyšší súd sťažnosť sťažovateľa zamietol. Vzhľadom na jeho argumentáciu sa najvyšší súd zameril na tú otázku, či od právneho posúdenia skutku sťažovateľa odlišné právne posúdenie skutkov v inom konaní možno považovať za novú skutočnosť. Poukázal na účel systému mimoriadnych opravných prostriedkov, a to obnovy konania ako nápravy skutkového stavu a dovolania ako nápravy právneho posúdenia, čo určuje pohľad na pojem novej skutočnosti v právnej úprave obnovy konania. Takouto skutočnosťou preto môže byť len zásadný poznatok skutkovej povahy, no súdne rozhodnutie je ňou len vtedy, ak to zákon výslovne ustanovuje, tak ako tomu je v § 394 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku pri rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva. Podľa najvyššieho súdu takýmto rozsudkom nie je rozsudok najvyššieho súdu, ktorý sa týka ďalších dvoch páchatel'ov, hoci v ňom bolo iné právne posúdenie skutku. Najvyšší súd uzavrel, že či už prokurátor alebo súd v pôvodnom konaní mohli mať na vec sťažovateľa právny názor v rozpore s neskorším právnym posúdením najvyššieho súdu a i keby im toto miernejšie posúdenie bolo známe, sám sťažovateľ mohol s dohodou o vine a treste nesúhlasiť.

III.

9. K namietanému porušeniu práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces sťažovateľ uvádza, že § 394 ods. 1 Trestného poriadku pripúšťa aj výklad, podľa ktorého novou skutočnosťou je aj neskorší rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom bez zmeny skutku bolo na konanie spoluobvinených použité priaznivejšie právne posúdenie. Hoci opačný výklad nie je v rozpore so zákonom, otázkou je, ktorý výklad sa má použiť. Podľa sťažovateľa pri pochybnostiach treba zvoliť výklad zákona, ktorý zaručí realizáciu základných práv a slobôd, a teda ním uvedený výklad, ktorý umožňuje napraviť chybné právne posúdenie tak, aby sťažovateľovi nebol uložený trest, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania skutku (žiaden trestný čin a žiaden trest bez zákona podľa čl. 49, čl. 50 ods. 6 ústavy a čl. 7 ods. 1 dohovoru). Podľa sťažovateľa pri výklade § 394 ods. 1 Trestného poriadku je potrebné zohľadniť princíp právnej istoty, ktorý vyžaduje rovnaké odpovede na právne otázky a právo na spravodlivý proces tak, aby sťažovateľ pri požiadavke individuálnej spravodlivosti nebol oproti ďalším páchatel'om znevýhodnený.

10. Sťažovateľ ďalej zdôrazňuje, že návrh na obnovu konania neodôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci, ale iným rozsudkom najvyššieho súdu. Pripúšťa, že v konečnom dôsledku by sa pripustením obnovy konania vytvoril priestor na zmenu právneho posúdenia jeho skutku. To však neznamená, že obnovu konania žiada pre nesprávne právne posúdenie. Podľa sťažovateľa nesprávna je argumentácia najvyššieho súdu porovnávaním dovolania a obnovy konania a z toho vyvedený výklad pojmu novej skutočnosti, keďže potreba ústavne konformného výkladu by mala v jeho prípade prevážiť. V tejto súvislosti poukazuje na to, že takéto rozlišovanie neobstojí, keďže § 371 ods. 3 Trestného poriadku umožňuje ministrovi spravodlivosti dovolaním naprávať aj skutkové vady a § 394 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku pripúšťa obnovu konania aj v prípade Európskym súdom pre ľudské práva vyslovených porušení práv obvineného podľa dohovoru.

11. K argumentu trestného súdu o nemožnosti extenzívneho výkladu § 394 ods. 1 Trestného poriadku s ohľadom na zásadu nezmeniteľnosti a záväznosti súdnych rozhodnutí uvádza, že tento

princíp sleduje ochranu subjektívnych práv, dobrej viery a stability právnych vzťahov, ktorými však štát (prokuratúra alebo trestné súdy) nedisponujú a niet osoby, ktorá by zmenou pôvodného rozsudku mohla byť negatívne dotknutá na právach. Preto nie je možné odôvodňovať zamietnutie návrhu na obnovu princípom nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí. Podľa sťažovateľa riadne podradenie zistených skutkov pod právnu normu je vždy úlohou súdu, a to aj v konaní o dohode o vine a treste. Preto trestný súd bol povinný posúdiť správnosť právneho posúdenia v dohode a túto nemožno presúvať na obvineného, obhajcu alebo prokurátora.

12. Namietané porušenie princípu právnej istoty sťažovateľ odvodzuje z toho, že analogické právne prípady majú byť posúdené rovnako a najvyšší súd v podstate umožnil, aby pretrvával právny stav, keď ten istý skutok bol súdmi právne posúdený rozdielne, pričom prísnejšia kvalifikácia bola použitá u sťažovateľa a miernejšia u páchatel'ov, ktorí sa ku skutku na rozdiel od neho nepriznali. Najvyšší súd umožnením pretrvávania tohto stavu, i keď mal možnosť ústavne konformným výkladom § 394 ods. 1 Trestného poriadku docieľiť jeho zmenu, porušil princíp právnej istoty podľa čl. 6 dohovoru a čl. 1 ods. 1 ústavy. Porušenie zásady žiaden trest bez zákona sťažovateľ odôvodňuje z toho, že trest pôvodne mu uložený prekračuje maximálny možný trest odňatia slobody podľa Trestného zákona.

IV.

13. K námietke porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru treba uviesť, že na konanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa toto právo nevzťahuje (Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99), keďže v konaní o obnovu konania ide o rozhodnutia, ktoré priamo nesúvisia s oprávnenosťou trestného obvinenia. Táto námietka sťažovateľa je zjavne neopodstatnená.

14. K námietke porušenia práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba uviesť, že ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto preskúmava len to, či sa zákony nevyložili spôsobom, ktorý je arbitrárny alebo zjavne mylný (II. ÚS 348/08). Protiústavné sú len tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Posúdenie dôvodnosti porušenia práva na súdnu ochranu sa preto musí obmedziť na otázku, či v namietanom uznesení najvyššieho súdu a s ním nevyhnutne súvisiacim uznesením trestného súdu v konaní o návrhu na obnovu konania nebol použitý výklad, ktorý by bol či už extrémne nelogický, zjavne mylný alebo arbitrárny.

15. Sťažovateľ v argumentácii vychádza z toho, že § 394 ods. 1 Trestného zákona pripúšťa dva výklady. Prvý, podľa ktorého novou skutočnosťou odôvodňujúcou obnovu konania skončeného rozsudkom o dohode o vine a treste je neskorší rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom bez zmeny skutku bolo na konanie spoluobvinených použité priaznivejšie právne posúdenie, a druhý, podľa ktorého takýto rozsudok novou skutočnosťou nie je. K tomu treba uviesť, že nejde o dva výklady, ale ide o formuláciu dvoch kategoricky sa vylučujúcich záverov, ktorým predchádza použitie viacerých metód výkladu právnych noriem.

16. Rôzne metódy výkladu sú zrejmé aj v argumentácii či už trestného alebo najvyššieho súdu. Trestný súd dôsledne pracoval s gramatickým výkladom, keď za novú skutočnosť nepovažoval súdne rozhodnutie. K tomu pripojil systematický výklad, keď poukázal na výnimku (potvrdzujúcu pravidlo) obsiahnutú v § 394 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku, podľa ktorej novou skutočnosťou

je aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva. Trestný súd neopomenul ani teleologický výklad, keď zafinoval, že účelom obnovy konania nie je prieskum vecnej správnosti rozsudku. Trestný súd reagoval aj na argumentáciu sťažovateľa, ktorá vychádzala z porovnania ujmy na právach sťažovateľa a ďalších dvoch páchatel'ov, keď zvýraznil, že týmto páchatel'om bol na rozdiel od neho uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. Napokon sa trestný súd vyjadril aj k ústavnoprávnej argumentácii, keď na roveň hodnoty predvídateľnosti súdnych rozhodnutí dal hodnotu právnej istoty dosiahnutej právoplatnosťou rozhodnutia. Viaceré metódy výkladu sú v reakcii na argumentáciu sťažovateľa prítomné aj v rozhodnutí najvyššieho súdu, ktorý systematickým výkladom porovnal všeobecný účel mimoriadnych opravných prostriedkov z pohľadu obžalovaného a z toho dospel k záveru, že novou skutočnosťou môže byť len poznatok skutkovej povahy, pričom súdne rozhodnutie dôvodom obnovy môže byť len vtedy, ak to zákon výslovne ustanoví. Argumentácia najvyššieho súdu smeruje aj k postaveniu sťažovateľa a k možnosti ochrany jeho práv v trestnom procese, keď zdôrazňuje jeho možnosť neuzavrieť dohodu s následným využitím opravných prostriedkov tak, aby bola na jeho skutok aplikovaná správna norma Trestného zákona.

17. V argumentácii oboch súdov boli v zásade okrem historickej metódy výkladu použité všetky klasické výkladové metódy. Nemožno dospieť k záveru, že by akýkoľvek z použitých argumentov obsahoval rozpor, z ktorého by bolo možné dospieť k záveru o jeho zjavnej nesprávnosti. Gramatický, systematický a teleologický výklad procesnej normy trestného práva smeroval k záveru, že novou skutočnosťou odôvodňujúcou obnovu konania skončeného rozsudkom o dohode o vine a treste nie je neskorší rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom bez zmeny skutku bolo na konanie spoluobvinených použité priaznivejšie právne posúdenie. Oba súdy v závere svojej argumentácie zdôraznili, že ani k základným právam sťažovateľa smerujúci výklad nenasvedčuje tomu, že by skoršími metódami výkladu dosiahnutý záver mal za následok porušenie základných práv sťažovateľa v trestnom procese. Zdôraznenie toho, že tento výsledok bol určený konsenzuálnym prístupom nielen prokuratúry a súdu, no aj sťažovateľa, je dostatočným argumentom na to, že zamietnutie návrhu sťažovateľa nevedlo k porušeniu jeho základných práv.

18. Argumentácia najvyššieho súdu nadväzuje na vnímanie obnovy trestného konania ústavným súdom, podľa ktorého účelom obnovy konania je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov. Preto všeobecné súdy v konaní o návrhu na povolenie obnovy podľa Trestného poriadku nemôžu preskúmať vecnú správnosť právoplatných rozhodnutí. Úloha ústavného súdu vo vzťahu k rozhodnutiam o návrhu na povolenie obnovy sa obmedzuje len na kontrolu, či sa všeobecné súdy návrhom na povolenie obnovy riadne zaoberali, či prijaté rozhodnutie adekvátne odôvodnili a či ich právne závery nie sú excesné alebo svojvoľné (IV. ÚS 445/2020). Tak tomu v prípade sťažovateľa nie je. V tejto súvislosti treba poukázať na systematicky nesprávnu argumentáciu sťažovateľa, ktorá spochybňuje základný účel obnovy konania poukazom na § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý ministrom spravodlivosti umožňuje dovolaním naprávať aj skutkové vady, a na § 394 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku, ktorý pripúšťa obnovu konania v prípade rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva. Je zřejmé, že ide o konštrukcie – výnimky potvrdzujúce pravidlo, ktoré vybočujú zo základného, nielen najvyšším, no aj ústavným súdom zdôrazneného účelu obnovy trestného konania na návrh obvineného.

19. Namietaným uznesením najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Argumentácia sťažovateľa vo vzťahu k porušeniu tohto jeho základného práva je vystavaná na východisku, ktoré ignoruje doterajšie a ústavným súdom ako ústavne konformné vyhodnotené závery všeobecných súdov pri posudzovaní dôvodnosti návrhov na povolenie obnovy trestného konania. Na strane druhej argumentácia sťažovateľa redukuje otázku posudzovania dôvodnosti návrhu na povolenie obnovy konania len na ústavnekonformný, či skôr len na absolútnosť základných práv sťažovateľa orientovaný výklad právnych noriem. Takáto redukcia je metodologicky nesprávna. Ústavne orientovaný prístup k výkladu právnych noriem podústavného práva je len jednou a určite nie nadriadenou metódou výkladu. Tomuto prístupu musia predchádzať sťažovateľom ignorované či ním celkom nesprávne používané základné metódy výkladu právnych noriem. Sťažovateľom presadzovaná redukcia ignorujúca slová, účel a systém podústavných noriem pri zohľadnení výlučne ústavnoprávnych hodnôt smeruje k popretiu toho, že i základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú, a že podľa čl. 13 ods. 2 ústavy medze všetkých základných práv a slobôd možno upraviť zákonom za podmienok ustanovených ústavou.

20. V konečnom dôsledku to, že podľa podústavného práva mohol byť sťažovateľ uznaný vinným tak ako ďalší spolupáchatelia z iného trestného činu, samo osebe nie je výsledkom zamietnutia jeho návrhu na povolenie obnovy konania, a teda porušením zásad žiaden trestný čin a žiaden trest bez zákona vyjadrených v čl. 49 ústavy a čl. 7 ods. 1 dohovoru, ale výsledkom toho, ako si sťažovateľ uplatnil svoje základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v konaní, ktoré skončilo rozsudkom o schválení dohody o vine a treste. Preto je i námietka porušenia týchto zásad nedôvodná.

21. Obdobne nedošlo k porušeniu na to nadväzujúcej zásady podľa čl. 50 ods. 6 ústavy, podľa ktorého trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný, a neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatelia priaznivejšie. Nielen trestnosť činu, ale aj sťažovateľovi uložený trest bol určený podľa Trestného zákona účinného v čase jeho spáchania. Sama skutočnosť, že záver trestných súdov vo veci sťažovateľa je v rozpore s výsledkom iného trestného konania, nemôže viesť k tomu, že by trestnosť činu sťažovateľa a uložený trest bol uložený podľa zákona, ktorý nebol účinný. Neskoršie a odlišné právne posúdenie obdobného konania v inom súdnom konaní nie je porušením žiadnej zo zásad vyjadrených v čl. 49 a čl. 50 ods. 6 ústavy a v čl. 7 ods. 1 dohovoru. Tieto ústavné zásady predsa s odlišným právnym posúdením obdobného skutku jedno či obvineným, prokurátorom alebo súdom, či dokonca v ich zhode alebo v inom súdnom konaní neoperujú. Rovnako nezohľadňujú to, či sa niekto, obdobne ako sťažovateľ, ku skutku priznal alebo využil právne prostriedky nápravy tak, ako to urobili ďalší dvaja páchatelia.

22. Námietky porušenia základných práv sťažovateľa sú postavené na východiskách, ktoré sú zjavne nesprávne a ktoré vychádzajú z nesprávnych interpretačných prístupov. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

23. Podľa § 67 zákona o ústavnom súde k tomuto rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudca Peter Straka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2022

Peter Straka
predseda senátu